

SOYKIRIM İDDİASI VE ULUSLARARASI KRİTERLER

AYDIN, Nurhan
TÜRKİYE/ТУРЦИЯ

Uluslararası bağlamda soykırımı tanımlayan ve onun bir suç, dolayısıyla işleyenleri suçlu kabul eden hukuksal görüş dayanağını 1948 yılında yapılan Birleşmiş Milletler Soykırım Sözleşmesi'nden almaktadır.

Tahmin olunacağı üzere bu sözleşme Nazi Almanyası'nın Yahudilere karşı yürüttüğü soykırım politikası üzerine yapılmış olup bundan sonra dünyanın bu tür eylemlerle karşılaşmasını önlemeye yöneliktir. 1948 Birleşmiş Milletler Soykırım Sözleşmesinin ilgili maddesi soykırımı şöyle tanımlamaktadır:

Madde 2: Bu sözleşmeye göre soykırım, bir milleti etnik, ırki veya dinî grubu, grup niteliğiyle, kısmen veya tümüyle yok etmek kastıyla, aşağıdaki fiillerin işlenmesidir:

- a. Grubun mensuplarını katletmek,
- b. Grubun mensuplarına ciddî bedensel ve psikolojik zarar vermek,
- c. Grubun maddi varlığının kısmen veya tamamen yok olmasına yol açacak hayat şartlarına kasten tabi tutmak,
- d. Grup içinde doğumları önlemek amacıyla önlemler dayatmak,

Grubun çocuklarını bir başka gruba zorla nakletmek (Aslan Gündüz, **Milletlerarası Hukuk Temel Belgeler Örnek Kararlar**, İst. Beta 1998, s-342)

Bu tanım Uluslararası Ceza Mahkemesi'ni kuran Roma Sözleşmesi'yle olduğu gibi kabul edilmiştir. Bu da göstermektedir ki, bu tanım aradan geçen bunca seneye rağmen hâlâ geçerliliğini korumakta ve uluslararası camia tarafından benimsenmektedir. (Orhan Çekiç, **Günaydın Marmara, Ermeni Meselesi Özel Sayısı**, Nisan 2004, s. 22) bu nedenle soykırım konusu-uluslararası kriterler açısından çok teknik olarak değerlendirilen ve uluslararası insaniyet hukuku kuralları içinde en ağır ihlallerin başında sayılan önemli bir suçtur. Soykırım suçu dışında, bugün tanımı yapılan suçlar olarak insanlığa karşı suçlar ve savaş suçları (Daha önceki Nuremberg Mahkemesi ve Tokyo Askerî Mahkemesi Statüleri uluslararası suçlar olarak insanlığa karşı suçlar, savaş suçları ve barışa karşı suçlar düzenlemişlerdir. Eski Yugoslavya için kurulmuş olan Uluslararası Ceza Mahkemesi, Ruan'da için kurulmuş olan Uluslararası Ceza Mahkemesi, Roma Statüsüyle kurulmuş olan Uluslararası Ceza Mahkemesi soykırım suçunu da düzenlemeleri içine almışlardır. Bu

anlayış içinde uluslararası insaniyet hukuku ihlali olarak uluslararası ceza hukukunun da uluslararası suçlar dört kategoride toplanmaktadır. Bu dört kategori içinde bulunan barışa karşı suçları tanımlamaya yönelik birtakım çabalar olsa da, bu kapsamdaki saldırı suçunun herkes tarafından kabul edilebilir bir tanıma henüz ulaşılammıştır) da her ne kadar ciddi ihlaller olarak dikkate alınsa da, hiçbir zaman soykırım suçu kadar ağır bir insaniyet hukuku ihlali niteliği taşımaz. Bu nedenle suçun unsurları hususundaki kriterlerin teknik olarak karşılanması mümkün olmadıktan sonra, soykırım suçundan bahsetmemiz mümkün değildir.

Osmanlı Devleti'nin Ermenilere uyguladığı "yeniden yerleştirme" olayının yukarıda anlatılanlarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu nedenle 1915 yılındaki uygulama evrensel hukuk normlarına göre de bir soykırım değildir.

Ermenilerin iddialarını soykırım olarak ortaya atmaları teknik olarak yanlıştır. Soykırım Sözleşmesi'nin daha ortaya çıkmadığı, ancak uluslararası gelenek hukuku kuralları dâhilinde sorumluluğun tespit edileceği, I. Dünya Savaşı yıllarına ait bir dönemle ilgili olarak, soykırım suçunun teşekkül ettiği iddiaları, ciddi delillerle ispat edilmedikten sonra hiçbir hüküm ifade etmeyeceği açıktır. (Cengiz Başak "Ermeni Soykırım İddiaları ve Uluslararası Kriterler", **Türk-Ermeni İlişkileri**, Ank., 2003, Nobel Yay. s. 469)

Ancak Ermeni soykırım iddiası taraftarlarını cesaretlendiren etkenlerden birisi, konuya yalnızca Ermeni iddialarının görüldüğü bir pencereden bakan bazı devletlerin Ermeni Soykırım iddialarını, tartışılmaz bir yargı hâline getirmiş olmalarıdır. (Cengiz Başak, a.g.e., s. 470) Bu ve bunun gibi bazı ön yargılar mevcut olsa da, konunun bu ön yargılardan bağımsız bir şekilde uluslararası kriterlere uygun bir şekilde değerlendirilmesi gerekmektedir.

Uluslararası Hukuk Komisyonu'nun hazırladığı 1996 İnsanlığın Güvenliğine ve Barışa Karşı işlenen suçlar metnine göre de, soykırım suçunun ihtiva ettiği özel kastın, uluslararası kamu hukuku açısından, bu suçu diğer suçlardan ayırt edici önemli bir özelliği olduğuna dikkat çekilmektedir. (Cengiz Başak, a.g.e., s. 473)

Uluslararası Hukuk Komisyonu, soykırımla yasaklanan fiillerin sonuçlarının işlenmesinin pek mümkün olmadığını, aksine bilinçli olarak işlenen, kasti ve iradi fiiller olduğunu ifade etmektedirler.

Bir başka ifadeyle, taksirle veya kusursuz gerçekleşebilen fiillerden olmadığını ifade etmektedir. Genel kastın bu suç fiilleri açısından yeterli olamayacağını, yasaklanmış fiillerin neden olacağı neticenin gerçekleştirilmesine yönelik özel bir kastın varlığının aranması gerektiği hususuna dikkat çekilmektedir. (Un Doc. A/51/10. **Report of the International Law Commission of the Work of Hs. Forty Eight Session**, 6 May-26 July 1996, s. 87)

Dönemin ABD Başkan Yardımcısı Robert Larsing'in de ifade ettiği gibi Ermenilerin askerî operasyon bölgesi içinde yaşamış olmaları, onların göçe zorlanmasını haklı çıkaran nedenlerindedir. (Halil Metin, **Türkiye'nin Siyasi Tarihinde Ermeniler ve Ermeni olayları**, Ank. MEB. 2001, s. 92)

Zorunlu göçe tâbi tutma uygulamasının da, soykırımı teşkil eden fiiller içinde sayılması yönünde yapılan teklifler kabul görmemiştir. (**Yearbook of UN 1991**, Vol. 1. 2239 th. Meeting, s. 215, para. 9)

Uluslararası Ceza Mahkemesi Hazırlık Komisyonu da zorunlu göçe tabi tutma konusuna herhangi bir atıfta bulunmamış ancak yurtlarından sistematik olarak zorla çıkartılma eylemlerinin, 2(c) maddesindeki (Soykırım Sözleşmesi'nin 2. maddesinde 5 ayrı tipte işlenebilecek soykırım fiilleri ifade edilmiştir. (c) maddesi ise şöyle ifade edilmiştir. Grubun bedeni varlığının kısmen veya tamamen imhasına müncer olacak hayat şartlarına kasten tabi tutulması) diğer unsurlarında gerçekleşmesi durumunda soykırımın bir unsuru olarak kabul edilebileceği düzenlemesini getirmiştir. (UN Doc. PCNICC/1999/WGEC/RT.3 **“Discussion Paper Proposed by the Coordinator, Suggested Comments Relating to the Crime of Genocide”**)

Tehcir (Sevk ve İskân) Geçici Kanunu'nun Çıkarılması ve Uygulanması (27 Mayıs 1915)

Arapça asıllı bir kelime olan “tehcir”, “bir yerden başka bir yere göç ettirmek (immigration, emigration) manasını taşır. Bir sürgün, bir “deportation” anlamı yoktur. Bununla birlikte “Tehcir Kanunu” diye adlandırılan kanunun adı da aslında “savaş zamanında Hükümet uygulamalarına karşı gelenler için askeriye tarafından uygulanacak önlemler hakkına geçici kanundur.

Bu kanuna dayanılarak gerçekleştirilen yer değiştirme uygulamasının anlatımında kullanılan “tenkil (nakletme)” tabiri de batı dillerinde “sürgün” anlamına gelen “deportation”, “exile” veya “proscription” gibi terimlere karşılık değildir. (Metin Ayışığı, **Belgelerin Işığında Ermeni Meselesi Semineri**, 2003 Balıkesir, s. 101)

Sevk ve iskân anlamındaki tehcir, meskûn bir grubun bir başka yere nakledilmesi ve yeniden iskân edilmesi anlamındadır. Osmanlı Devleti'nce yapılan uygulamada, Ermeniler gemilere, trenlere bindirilerek sınır dışı edilmemiş, gaz odalarında ya da fırınlarda yok edilmemişlerdir. Yapılan uygulama sürekli toprak kaybeden imparatorluğun dağılmasını önlemek üzere, Osmanlı Devleti yöneticilerince zorunlu görülmüş bir tedbirdir. Buna rağmen devlet yöneticilerinin büyük bir soğukkanlılıkla hareket ettikleri, göç ettirilenlerin sevklerinde büyük bir hassasiyet göstermişlerdir. Bu kararnamelerde göç edenlerin hakları ve bunlara verilmesi gereken her türlü hizmet detayları ile birlikte belirtilmiştir.

Osmanlı Hükûmeti'nin 27 Mayıs 1915 tarihinde yayınladığı Sevk ve İskân Kanunu, özetle aşağıdaki hükümleri içermektedir.

Savaş bölgelerine yakın yerlerde oturan Ermenilerin bir kısmı ordunun hareketini zorlaştırır davranışlarda bulunmakta halka saldırılar yapmakta ve asilere yataklık etmekte olduklarından, Van, Bitlis, Erzurum vilayetleri ile Adana, Mersin, Kozan, Cebelibereket kazaları, Maraş'ın merkezi hariç Maraş Mutasarrıflığı, Halep vilayetinde İskenderun, Belen, Antakya kazalarında yerleşik Ermenilerin yerleri değiştirilecektir. (Yusuf Hikmet Bayur, **Türk İnkılâbı Tarihi**, Cilt: II, III. Ank. TTK. 1991, ss. 40-53) Bunlar Musul ve Zor Mutasarrıflıklarının Van vilayetiyle bitişik kuzey kısımlarına, hâlep vilayetinin doğu ve güney doğusuna, Suriye vilayetinin doğusuna nakledileceklerdir. (**Takvim-i Vakayi**, 19 Mayıs 1331, s. 2189)

Nakil esnasında aşağıdaki hususlara dikkat edilecektir:

1. Ahali, kendilerine tahsis edilen bölgelere rahat bir şekilde, can ve mal emniyetleri sağlanarak nakledileceklerdir.
2. Yeni evlerine yerleşene kadar işeleri göçmenler ödeneğinden karşılanacaktır.
3. Eski mali ve iktisadi durumları göz önünde tutularak kendilerine emlak ve arazi verilecek, muhtaç olanlara Hükûmetçe mesken inşa edilecek, çiftçi ve zenaat erbabına tohumluk ve alet edevat temin olunacaktır.
4. Geride bıraktıkları taşınabilir mal ve kıymetler, kendilerine münasip şekilde ulaştırılacaktır.
5. Ermenilerin boşalttıkları şehir ve köylerdeki, gayrimenkulleri tespit ve kıymetleri takdir edildikten sonra, bu köylere yerleştirilecek muhacirlere tevzi edilecektir.
6. Muhacirlerin ihtisas sahası dışında kalacak, zeytinlik, dutluk, bağ, dükkan, fabrika depo gibi gelir getiren yerler müzayede ile satılacak veya kiraya verilecek ve bedelleri sahiplerine ödenmek üzere mal sandıklarınca emanete kaydedileceklerdir.

Bütün bu konular özel komisyonlar marifeti ile yürütülecek ve bu konuda bir talimatname hazırlanacaktır. (**BOA, DH. ŞFR. No: 54/308. 143.** Urfa'da mevcut Ermeniler sevk sırasında birleşerek kentte sosyal hayata hâkim olmuşlar, hem de Ermeni komitelerinin propagandaları sonucunda büyük bir ayaklanma çıkarmışlardır.)

Ermenilerin binlerce Türk'ün canına mal olan iskân ve katliamları karşısında dahi, Osmanlı Hükûmeti'nin ortaya koyduğu sakin ve sağduyulu tavır, belgeleriyle sabittir. Ancak, terör hareketleri bir türlü durmak bilmeyince Hükûmet, ülkenin çeşitli bölgelerinde yaşayan Ermenileri, savaş bölgelerinden uzak yeni yerleşim merkezlerine götürmek zorunda kalmıştır. Kafkas, İran ve Sina cephelerinin güvenlik hattını oluşturan bölgelerdeki Ermenilerin yerlerinin değiştirilmesi, onları imha etmek değil, devlet güvenliğini sağlamak, onları korumak amacını gütmüştür ve dünyanın en başarılı yer değiştirme

uygulamasıdır. (Azmi Süslü, Ermeniler ve 1915 Tehcir Olayı, “**Van Sempozyumu**, 1990, ss. 55-60) Osmanlı Ordusu’nda subay ve sıhhiye sınıflarında hizmet gören Ermeniler ile Osmanlı Bankası şubelerinde ve bazı konsolosluklarda çalışan Ermeniler devlete sadık kaldıkları sürece göçe tabi tutulmamışlardır. Diğer yandan, hasta, özürlü, sakat ve yaşlılar ile yetim çocuklar ve dul kadınlarda sevke tabi tutulmamış, yetimhaneler ve köylerde koruma altına alınarak, ihtiyaçları devletçe “Göçmen Ödeneği”nden karşılanmıştır. (İlber Ortaylı, “Soykırım İddialarının Arkasındaki Gerçekler Ermeniler Neden Göç Etmeye Zorlandı” **Popüler Tarih**, Sayı: 8, Ocak 2001, ss. 42-46) Bu tablo, Osmanlı Devleti’nin yer değiştirme konusundaki iyi niyetini göstermesi açısından önemlidir.

27 Mayıs 1915 tarihli yer değiştirme kanunu ve bu kanuna dayalı olarak çıkarılan emirler çerçevesinde, Erzurum, Van ve Bitlis vilayetlerinden çıkarılan Ermeniler, Musul’un güney kısmı Zor ve Urfa sancağına; Adana, hâlep, Maraş civarından çıkarılan Ermeniler ise Suriye’nin doğu kısmı ile hâlep’in doğu ve güneydoğusuna nakledilmişlerdir. Bu arada, Ermenilerin sıkça dile getirdiği gibi yer değiştirme sırasında 1. 5 milyon Ermeni ölmemiştir. Gerek Osmanlı ve Ermeni, gerekse yabancılara ait istatistikler, I. Dünya Savaşı döneminde Osmanlı topraklarında yaşayan Ermenilerin nüfusunun en fazla 1.250.000 civarında olduğunu göstermektedir. (Abdurrahman Çaycı, “Türk-Ermeni İlişkilerinde ki Gerçekler”, **Türkiye’nin Sorunları Sempozyumu** Hacettepe Üniv. Atatürk İlk. ve İnk. T. Ent. Ank. TTK Yay. 1995, s. 75-112)

Değiştirme uygulaması çerçevesinde buldukları yerden çıkarıldığı ve ne kadarının sağ salim yeni yerleşim bölgelerine ulaştığı da belgeleriyle ortadadır. Osmanlı Devleti’nin son nüfus istatistiği 1914 yılında yapılmıştır. Buna göre Ermeni nüfusu 1.234.671’dir. yer değiştirmeye tabi tutulmayan nüfus: 82.880’i İstanbul, 60. 119’u Bursa’da, 4.548’i Kütahya Sancağı ve 20.237’si Aydın vilayetlerinden olmak üzere toplam 167.778’dir. (Orhan Çekiç, a.g.e., s. 20)

Ermenilerin yer değiştirme uygulaması büyük bir disiplin içerisinde yapılmıştır. 9 Haziran 1915’ten 8 Şubat 1916 tarihleri arasında Adana, Ankara, Dört Yol, Eskişehir, hâlep, İzmit, Karahisarısahib, Kayseri, Mamuretülaziz, Sivas, Trabzon, Yozgat, Kütahya ve Bilecik’ten toplam 391. 040 kişi yerleştirilecekleri yeni bölgelerine sevk edilmiş bunlardan 356. 084’ü yerleşim bölgelerine ulaşmıştır. Geriye kalan 35. 000 civarındaki rakama hâlep’teki Ermeni nüfusu dâhil edilmemiştir. Yer değiştirme uygulamasına tabi tutulan nüfus içerisinde yer alan hâlep’teki 26. 044 Ermeni nüfusu 35. 000’den çıkarıldığında geriye 9-10.000 kişi kalmaktadır. Bunlarda Türkler tarafından öldürülmemiş, 500’ü Erzurum-Erzincan arasında eşkıya grupları tarafından; 2000 civarında kişi; Urfa’dan hâlep’e giden yol üzerinde Meskene’de Urban eşkıyaları tarafından öldürülmüştür. Dersim bölgesinden geçen kabilelere bölge halkının saldırıları sonucu da yaklaşık 5-6.000 kişi öldürülmüştür. (Ahmet Emin Yalman, **Yakın Tarihte Gördüklerim ve Geçirdiklerim**, 1888-1922, İst. 1977, C. I, s. 228)

Ancak bunun kesin rakamları Osmanlı Arşivi'nde yer almamaktadır. Geriye kalan 3.000 civarındaki Ermeni ise sevk sırasında Anadolu'nun çeşitli yerlerine dağılarak yerleşmişlerdir. Böylece yer değiştirme sırasında soykırım maksadıyla Osmanlı Ordusu tarafından öldürülen bir tek Ermeni yoktur. Ayrıca, Anadolu ve Rumeli'nin çeşitli bölgelerinde yer değiştirmeye tâbi tutulan Ermenilerin sayıları ile yeni yerleşim merkezlerine ulaşanların sayılarının birbirini tutması, yer değiştirme sırasında her hangi bir katliam olayının olmadığını da ispat etmektedir. (Ahmet Yalman, a.g.e., s. 229) Diğer yandan Osmanlı Devleti yer değiştirme uygulamasına tabi tuttuğu Ermenilerin nakli sırasında, ağır savaş şartlarına rağmen olağanüstü gayret göstermiş, bu gayret yabancı diplomatlarca tespit edilmiştir. Burada dikkat edilmesi gereken en önemli hususlardan birisi de, tabii ki bu sevk edilen Ermenilerin güvenliği hususudur. (Halil Metin, **Türkiye'nin Siyasi Tarihinde Ermeniler ve Ermeni Olayları**, MEB. Yay. Ank. 1997, s. 155)

Tehcir sırasında alınan tedbirler özetlenecek olursa, yolculuk sırasında Ermenilerin rahat ettirilmeleri ve emniyetleri sağlamıştır. Yerleşebilmeleri için kredi tahsis edilmiştir. Hamile kadınlar, hastalar, sakatlar ve onlara bakacaklar görev dışı bırakılmıştır. Lübnan'da, Urfa'da, Şam'da yetimhaneler açılmıştır. Yetim ve öksüz olan Ermeni çocuklarının en güzel şekilde bakım ihtiyaçları bu yetimhanelerde gerçekleştirilmiştir. Yollarda yardım maksadıyla iâşe merkezleri açılmıştır. Taşınır-taşınmaz malları için yönetmelik ilan edilip güvence altına alınmıştır. Mahalli yöneticiler her türlü durumdan sorumlu tutulmuş, ihmali görülenler cezalandırılmıştır. (Esat Uras, **Tarihte Ermeniler ve Ermeni Meselesi**, İst. 1987, Belge Yay., s. 735)

Hükûmet, göçmenlerin iâşesi ve korunmasına yönelik büyük harcamalar yapmıştır. Uygulamaya ait belgelerde hangi il ve ilçelerde hastane kurulduğu, Ermeni çocuklarından yetim kalanlar için hangi binanın ayrıldığına kadar detaylı bilgiler verilmektedir. (Osman Ulugay, **Amerikan Basınında Türk Kurtuluş Savaşı**, Özel Yay. İst. 1974, s. 178, Orhan Çekiç, a.g.e., s. 21) Şayet Osmanlı Devleti Ermeni tebaasından kurtulmak isteseydi bu tür tedbirler niçin almak istedi ve büyük hassasiyet gösterdi diye Ermenilere sormak gerekir. Ayrıca Ermenilerden kurtulmak isteseydi, bunu savaş koşulları altında rahatlıkla yapabirdi. Ancak böyle olmamış, yeni bölgelere yerleştirilen Ermeniler sağ salim hayatlarını sürdürürken, Rus ordusu saflarında Türklere karşı çarpışan Ermeniler, savaş şartları gereği ölmüşlerdir. Görüldüğü gibi yer değiştirme uygulaması genelde başarılı bir sevk ve iskân hareketidir.

Bu arada Osmanlı Hükûmeti'nin gerek göç ettirilen insanlara kötü davranan, gerekse kabilelere saldırılarda bulunanları ele geçirmeye gayret gösterdiği bilinmektedir. Söz konusu gerekçe ile sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanan yaklaşık 1400 kişiden bir kısmı idam, diğerleri çeşitli cezalarla cezalandırılmışlardır. (Tüm tedbirlere rağmen sevk ve iskânlar ilgili mevzuata uymadıkları gerekçesiyle Sivas vilayetinde 648 kişi, Mamürtül Aziz vilayetinden 233 kişi, Diyarbakır vilayetinden 70, Bitlis vilayetinden 20,

Eskişehir Mutasarrıflığı'ndan 8, İzmit Mutasarrıflığı'ndan 33, Ankara vilayetinden 32, Kayseri Mutasarrıflığı'ndan 69, Suriye vilayetinden 27, Hüdavendigâr (Bursa) vilayetinden 12, Konya vilayetinden 12, Urfa mutasarrıflığından 189, Canik Mutasarrıflığı'ndan 14 kişi olmak üzere toplam 1397 kişi çeşitli cezalara çarptırılmışlardır. Bunlardan Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey ile eski Bayburt Kaymakamı ve Urfa Mutasarrıfı Nusret Bey, Nemrut Mustafa Başkanlığın'daki Divan-ı Harp'te yargılanmış ve mahkemeler sonucu idam edilmişlerdir). İstanbul'u işgalden sonra Batılı devletler de bütün gayretlerine rağmen Ermeni katliamı diye bir olayı belgeleyememişlerdir. hâlbuki Ruslarla birlikte hareket eden Ermenilerin 1914-1919 döneminde 1.5 milyondan fazla Türk'ü katlettikleri belgelerle sabittir.

Tehcir tabii olarak çok zor şartlarda gerçekleşmiştir. Binlerce insanın bir anda yerlerinin değiştirilmesi muhakakki kolay bir şey değildir. Nakillerinin büyük ölçüde trenle yapılması, iâşe ihtiyaçlarının devlet tarafından karşılanması, sıhhiye memurlarının tayin edilmesi, güven içinde hareketleri için zabtiye eşliğinde gönderilmeleri gibi tedbirlerin alınmış olması tehciri, belki de asrın en sistemli yer değiştirmesi hâline getirmiştir. Tehcir sırasında suiistimallere karşı devamlı tedbirler alınmış, suiistimali görülenler cezalandırılmıştır. (Halil Metin, a.g.e., ss. 155-157)

Soykırım İddiası ve Gerçek

Ermeni Diasporasına göre, Osmanlı 1915 yılında Rusya ile yapılan savaşta ordusunu arkadan vurduğu gerekçesiyle 2 milyon Ermeni'yi yaşadığı topraklardan tehciye zorladı, sürüp attı. Bu insanları çoluk çocuk demeden kesti 1.5 milyon insanı kesen Osmanlı'nın yaptığı bir "soykırım"dır. Türkler suçlarını kabul edip Ermenilerden özür dilemelidirler. Sonra? Sonrası önce tazminat, arkasından da toprak... Hayallerindeki büyük Ermenistan toprakları içinde Kars, Ardahan, Erzurum, Bitlis, Van, Siirt, Elazığ ve Sivas illeri var. (Metin Ayışığı, a.g.e., s. 98)

İşte bu hedeflere ulaşmak için bütün dünyayı gerçek dışı belgelerle aldatmaya çalışıyorlar.

Fransız din adamı Monseigneur Touchet 1916 Şubat'ında Oeuvre d'Orient kurumunda verdiği bir konferansta 500.000 Ermeni'nin öldüğünün sanıldığını, ancak bunun çok abartılmış olabileceğini ifade etmiştir.

Toynbee Ermeni kaybını 600.000 olarak göstermektedir. Encyclopedia Britannica'nın 1918 baskısında aynı rakam vardır. Ermeniler de önce bu rakamı ileri sürmüşlerdir. Ermeni kaybı hakkında nitekim, İngiltere, Fransa, Rusya'da önce bu rakamı verdikleri bilinmektedir.

Lozan Konferansı'na katılan Ermeni heyeti Başkanı Bogos Nubar o sırada Türkiye'de hâlâ 280.000 Ermeni bulunduğuna, 700.000 Ermeninin ise başka ülkelere göç ettiğini söylemiştir. Bogos Nubarın bu hesabı doğru ise, toplam Ermeni nüfusu 1.300 bin olduğuna göre Ermeni kaybı yine 300.000

dolaylarındadır. Tehcire tabi tutulmayan, savaş öncesi ve sırasında göç eden ve tehcirde menzillerine ulaşan Ermenilerin sayısı dikkate alındığında tekrar aynı sonuca varılmaktadır. (Orhan Çekiç, a.g.e., s. 8)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, bu kayıp rakamına çete harekâtında veya düşman safında yer alarak ölenlerde dâhildir.

Ermeni propagandası bugün soykırım diye tanımladığı olaylarda 1.5-2 milyon Ermeni'nin hayatını kaybettiğini iddia etmektedir.

Ermenilerin bu olaylardan önce 600 bin, sonra 800.000 Ermeni öldüğünü ileri sürmüşler bu sayı daha sonra sürekli olarak artırılmış ve 1.5 milyona varmıştır. Bu açık artırmanın devam etmesine ve Ermeni çevrelerinin yarın, öbür gün ölü sayısını 2, hatta 3 milyona çıkarmalarına da şaşmamak gerekecektir. Nitekim, Ermeni kayıplarının 2 milyon olduğundan söz edilmektedir. Bu açık artırmaya ne yazık ki ciddiyetiyle tanınan bazı yayın organları da katılmaktadır. Örneğin Enyclopedia Britannica'nın 1918 baskısında ölen Ermenilerin sayısı 600.000 olarak kayıtlı iken bu sayı 1968 baskısında 1,5 milyon olarak belirtilmiştir. (Orhan Çekiç, a.g.e., s. 8)

Kısaca gerek Ermeni propagandalarının, gerek Batı'daki bazı çevrelerin dikkate almayı ve değinmeyi düşünmedikleri bir konuyu, Türk kayıplarını hatırlatmak gerekir.

Türk kayıpları Ermeni kayıplarından her harükarda çok daha yüksek ve acıların, zulmün, işkencenin yaşandığı kayıplardır. Doğu Anadolu'daki Müslüman nüfus açığı kaybı 1.500.000'dir.

Görüldüğü gibi ne sistemli bir soykırım, ne de 1,5 milyon Ermeninin ölmesi söz konusu değildir. Bunu iddia etmek tarihî gerçekleri saptırmaktan, ölü istismarı yapmaktan ve dünyayı aldatmaktan başka bir şey değildir.

Soykırım ve Tehcirin'in Dünya Kamuoyunda Algılanmasındaki Paradokslar

Soykırım; ırk, milliyet, etnik ve din farklılıkları nedeniyle insan gruplarının yok edilmesidir. Bu suç direkt olarak bir Hükümet tarafından veya onun rıza göstermesi ile işlenebilir. Birleşmiş Milletler genel kurulu dünya da soykırım suçunu önlemek ve cezalandırmak için 1948'de "soykırım sözleşmesini" kabul etmiş ve Türkiye'de bu sözleşmeye 1950 yılında taraf olmuştur.

Soykırım dendiği zaman, I. Dünya Savaşı boyunca Nazilerin Yahudilere ve diğer etnik gruplara karşı giriştikleri kitlesel kıyım akla gelir.

1939 ile 1945 yılları arasındaki dönemde Naziler 5-6 milyon Yahudi, 3 Milyondan fazla Sovyet savaş tutsağı, birer milyondan fazla Polonya ve Yugoslavya sivil halkı, 200.000 civarında çingene ve 70.000 özürlü insanın canına kıymıştır. İşte soykırım budur. (Mehmet Ayışığı, a.g.e., s. 102)

Oysa soykırım, özellikle günümüzde dünya kamuoyundaki algılamalarıyla çok muğlak bir terim hâline gelmiştir. İkinci Dünya Savaşından sonra icat edilen ve 1948’de Birleşmiş Milletler tarafından tescil edilen “soykırım” terimi doğrudan Nazi Almanyası tarafından yürütülen Yahudi soykırımı örneği üzerinde kurulmuştur. Bunun ise Ermeni olayları ile bir tutulamayacağı açıktır. Ancak, zamanla kavram genişlemekte ve göreceleştirilmektedir. 2 Ağustos 2001 tarihinde Sırp generali Radislev Krstić, Srebrenica da katledilen 7500 kişinin sorumlusu olarak uluslararası Ceza Mahkemesi tarafından “soykırım” suçlamasıyla 46 yıl hapse mahkûm edilmiştir. Oysa Serebrinica olayı iç savaş kapsamında meydana gelen bir olaydır ve 1915 olayları ile karşılaştırmalara çok daha açıktır. Azerbaycan Hükûmeti’nin 1993’te 600 kûsür kişinin ölümüne yol açan Hocali katliamının “soykırım” olarak kabul edilmesi talebi bu kavramdaki gelişmelerin başka bir örneğidir. (Mehmet Ayıışığı, a.g.e., s. 101)

1820 ile 1920 arasında 600.000 Ermeninin Osmanlı İmparatorluğundan Rusya’ya ve 2 milyon Müslümanın’da Rusya’dan Türkiye’ye göç ettiği bilinmektedir. Görüldüğü gibi burada da çekilen acılar tek taraflı değildir. Tüm insanlar acı çekmiştir. Ama ölen ve sürülen insan sayısı açısından bakılırsa en çok acı çekenler Kırım ve Kafkas Türkleridir. Eğer bir soykırım var ise bunlar Büyük Katerina’dan başlayıp Josef Stalin’e kadar planlı bir şekilde kendi topraklarında katledilen “Kırım Türkleri”dir.

Demokrasinin beşiğı olduğunu öne süren İngiltere, 2 milyon insanı çeşitli gerekçelerle Avusturalya ve Yeni Zelanda’ya göndermiş ve 1986 yılına kadar, 21 sene öncesine kadar Yeni Zelanda ve Avusturalya’dan İngiltere’ye girmek isteyen dördüncü nesil insanları, özel izin alması gerekmiştir. Ancak özel izinle İngiltere’ye girebilmişlerdir.

Bu tehcir olayı sırasında 28.000 kişi de yollarda ölmüştür. Şayet Osmanlı’daki tehcir, genosit kabul ediliyorsa, öncelikle İngiltere’nin Avusturalya’ya ve Yeni Zelanda’ya yaptığı tehcir de genosit kavramı içinde alınmalıdır. Çünkü, ölü sayısı, İngiltere’nin verdiği rakamlarla 28.000 Yeni Zelanda ve Avusturalya 60.000 veriyor. Burada dikkat etmemiz gereken demek ki, tehcir bizim keşfimiz değil, bizden önce Avrupa’nın keşfi olduğu meselesidir.

Tabii, bunların arasında Rusya’dan, Kafkaslardan, Balkanlardan 1,5-2 milyona yakın Müslüman’da topraklarını terk ettirilerek, Türk topraklarına, Anadolu’ya gönderilmiştir. Bu tehcir değil midir? Bunu da kim yapmıştır. Balkanlardan Müslümanları sürmüşler, yüzyıllardır yaşadıkları topraklardan kopartıp, Anadolu’ya itmişlerdir. Bu da tehcirdir.

Hitler Almanyası’nın 6 milyon Yahudi’yi ve 1 milyon çingeneyi yok eden ırkçı eylemiyle benzeştirilecek olaylar değildir. Bu, tarihe ve gerçek soykırım, yani Yahudilerin “Holocaust” kurbanlarına karşı bir haksızlıktır. (Metin Ayıışığı, a.g.e., s. 118)

Ermeni soykırımı olarak niteledikleri tehcir olayını, 20. yüzyılın insan hakları açısından en dramatik bir olay olarak niteleyen bu aydınlar, Bosna'da tüm dünyanın gözleri önünde cereyan eden Boşnak soykırımı yaşanırken neredeydiler.

Fransa'nın da Cezayir'de Korsika'da yaptığı birtakım katliamlar var. Avrupa, ABD, Ermeni destekleticiler acaba bu olaya ne diyorlar. Osmanlı yönetimini soykırımla suçlayanlara sormak gerekir. 1496 yılında İspanya ve Portekiz'den Musevi ve Müslümanlar, 1680 yılında Tökeli İmre ve adamları, 1849 yılında Layoş, Kosuth ve 2000 kişilik Macar grubu, İsveç Kralı Şarl ve 1500-2000 kişilik adamları, 1841 ve 1856 yıllarında Polonya'lı Prens Chartorski, 135.000 kişilik ordusuyla Ekim 1917'de Rus komutanı Vrangal, hatta Troçki ölümden, soykırımdan kurtulmak için nereye sığındılar? Tabii ki Osmanlı ülkesine. 1915 yılında "Sözde Ermeni Soykırımı"nın yapıldığını iddia edenler, 1930'lı yıllardan itibaren Polonya ve Almanya kökenli Musevilerin Türkiye'ye sığındıklarını bilmiyorlar mı?

Sözde Ermeni soykırımından 20-25 yıl gibi kısa bir süre geçmiş iken, soykırım yaptığı iddia edilen bir milleti kurtarıcı olarak görenler neden Türkiye'yi tercih etmişlerdir? Acaba. Sormak gerekir. (Metin Ayışığı, a.g.e., s. 118)

İsyan eden, zulmeden, katliam yapan Ermenilerdir. Mazlum ve mağdur olan, yüz binlercesi katledilen, tecavüze uğrayan, yerinden yurdundan sürülen masum Türk Müslüman Anadolu insanıdır.

Fakat Ermeniler bir asırdır yaygara yapmakta, basın, yayın ve propaganda yoluyla dünyayı aldatmaya çalışmakta; haçlı ruhuyla hareket eden bazı devletlerde onlara destek olmaktadır. Avrupalı insan hakları savunucuları; Türk halkının çektiği acıları görmezlikten gelemeyiz. 1912-1922 döneminde 1.200.000 Türk yerinden yurdundan edilmiş, göç etmek zorunda bırakılmıştır. Yalnız 1914-1918 savaşında 600.000 Türk can vermiştir. Türk Hükûmeti suçlanırken neden bu gerçekler hatırlanmıyor. Ayrıca yüzbinlerce Türk askerî ve sivil halk çoluk çocuk, yaşlı kadın, Sibiryaya steplerinde, Nargin adasında heder olmuş gitmiştir. Türk halkı neden bu olanlar karşısında soykırım diye feryat etmiyor.

Ayrıca Osmanlı Devleti'nden sonra daha birçok ülke göç uygulamalarına baş vurmuştur. Fransa'da Radikal Sosyalist Fransız Hükûmeti tarafından Almanya sınır bölgesinde yaşayan Alsazların 1939-40 kışında Majino hattının doğusundan alınarak Fransa'nın güneybatısına, özellikle de Dordogne'ye nakledildiği bilinmektedir. Aynı şekilde Amerikan yönetimi Pearl Harbour baskınından sonra, Japon asıllı vatandaşlarını Pasifik bölgesinden Mississippi vadisine göç ettirmiş ve savaş sonuna kadar toplama kamplarında barındırmıştır. ABD İkinci Dünya Savaşı esnasında Japon asıllı yurttaşlarını Orta Amerika'da savaş sonuna kadar ikamete mecbur tuttuğu bilinirken bu uygulamadan dolayı Osmanlı devletini haksız yere suçlamasının mantığı yoktur. (Metin Ayışığı, a.g.e., s. 98) Bu örnekleri çoğaltmamız mümkündür. Burada anlaşılacağı üzere

devletler zorunlu hâllerde, halkının bir kısmını göçe tabi tutmak mecburiyetinde kalabilirler. Ancak Avrupalı devletler kendi durumları söz konusu olunca göç olayını farklı şekilde lanse etmeye çalışmaktadırlar.

Türklere gelince işi akıl almaz şekilde karalama kampanyası ile birlikte soykırım şeklinde dünya kamuoyuna yansıtmaktadırlar.

Kendilerine uygar, medeni dünya vasıflarını yakıştıran batılı ülkeler, soykırım-Genosit-kelimesinden hiç hoşlanmazlar. Bosna'daki Sırp vahşeti ile **Doytun Barış Anlaşması** üzerine yapmış olduğu ve Londra'da Mail on Sunday gazetesinin Night and Day bölümünde 25 Şubat 1996'da yayımlanan araştırmasında tecrübeli gazeteci ve yazar ve dış olaylar muhabiri Tim Sebastian, Sırp'ların işlediği harp suçlarının görmezlikten gelinmesinde, Batı dünyasının o korkunç duygusuzluk, hissizlik ve nemelazımcılığını suçlarken, konuya şöyle bir açıklama getiriyordu: "250.000 kişi öldürüldü. 150 toplu mezar ortaya çıkarıldı. Yarım milyon insanın esir tutulduğu, 900'ü aşkın toplama kampı vardı. 20.000'e yakın kadın ve kızın ırzına geçilmişti. 50.000 kişi işkenceye uğramıştı. Bu titizlikle ve çok dikkatlice hazırlanmış sistematik bir vahşet örneğidir."

Ama bu soykırım yine de cezasız kalacaktır. Niçin mi? Sebastian, kanıt olarak bir Amerikalı yetkilinin açıklamasını iletiyor:

"Her ne pahasına olursa olsun onlar (Batılı Devletler) Genosit (soykırım) kelimesinden uzakta durmak, "G" harfini telaffuz bile etmemek zorundaydılar. Bu nedenle, soykırım yerine "etnik temizlik" terimini kullandılar. "Soykırım" deyimini kullanılsaydı, Birleşmiş Milletler ana sözleşmesine göre olaylara müdahale etmeleri gerekirdi. Birleşmiş Milletler kurulmasındaki temel neden, soykırım ve soykırımın önlenmesi idi."

"Şimdi niçin soykırım tabiri kullanılmaz anladınız mı? Soykırım denmezse, en azından Batılı politikacılar ile Birleşmiş Milletlerin gözünde, olay hiç olmamış demektir. Aksi takdirde, aynı kişiler, sorunlara çözüm bulunamayacağını ve barış anlaşmalarının düzenlenemeyeceğini iddia edeceklerdir.

Ama ben bir politikacı değilim ve benim ne Birleşmiş Milletlere, ne Avrupa Birliğine, ne de Amerika Birleşik Devletleri'ne borcum veya bağımlılığım vardır. Bu nedenle "soykırım" kelimesini kullanmaktan korkmuyorum ve çekinmiyorum". (Harry Scott Gibbons, **Kıbrıs'ta Soykırım**, Ank. 2003, Özyurt Matbası, s. 4)

"Kıbrıs'ta soykırım Aralık 1963'te patlak verdiği zaman ben oradaydım ve olayların şahidiyim. Bütün dünyayı şoka uğratan bu canavarca kıyım ve yağma, hayatta kalabilen Türklerin kendilerini emniyete alabilecekleri bir bölgeye sığındıkları 1974 yılına kadar devam etti.

Şimdilerde, kendisini beğenmiş Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği ve Amerika Birleşik Devletleri üçlüsünden oluşan, olan uygar batı dünyası,

1974'ten beri barış içinde yaşamış olan bu güvenli sığınağı yok etmek ve soykırımı tekrar başlatmak çabasındadırlar". (Harry Scott Gibbons, a.g.e., s. 5)

Sözde Birleşmiş Milletler'in önleyici yönden sözleşmesi olmasına rağmen, modern çağda da sayısız soykırım olayı görülmüştür. Örneğin 1963-68 arası Kıbrıs'ta Rumların EOKA örgütü, Yunan ENOSİS tedhiş hareketleri doğrultusunda binlerce Türkü katletmiş ve soykırım yapmışlardır. 1965-1966 yıllarında Endonezya ordusu bir milyon komünisti ve ailelerini öldürmüş, 1975-1979 yılları arasında Kamboçya'da Kızıl Kmerler 1. 7 milyon Kamboçyalıyı katletmiş, 1994'te Ruanda'da 500.000 Tutsi, Hutular tarafından öldürülmüş ve 1991'den sonra Bosna-Hersek ile Kosova'da binlerce Müslüman Sırp vahşeti sonucu hayatını kaybetmiştir. (Mehmet Ayıışığı, a.g.e., s. 103) Bugün Irak'ta yaşananlar, Filistinde, Afganistan'da meydana gelen olaylarda çağdaş demokrasinin savunucuları olan başta ABD olmak üzere AB ve Ermeni destekleyicilere sormak gerekir, acaba bütün bu yapılanlar soykırım ve insan haklarını yok etmek politikası değil mi?

Soykırım suçu, gerçek anlamda yukarıda örneklenmiş olan olaylarda işlenmiştir. Ermenilerin iddia ettiğinin aksine, 1915 yılında Doğu Anadolu bölgesindeki Ermenilere yönelik uygulama, sadece güvenliğin sağlanması amacıyla imparatorluk içinde başka bir bölgeye göç ettirme olup soykırım ile hiçbir ilgisi yoktur.

SONUÇ

Kendi üzerinde yaşadıkları ülkeye ihanet eden, Rus ordusuyla iş birliği yapıp ordumuzu arkadan vuran Ermeniler, aileleriyle birlikte tehcir yasası doğrultusunda topluca başka yerlere gönderilmişlerdir. İşte bu toplu göç ettirmeye "Ermeni tehciri" denmektedir. Ermeniler bugün bu olaydan dolayı 24 Nisan 1915 tarihini soykırım günü olarak ilan etmişlerdir. Aslında 24 Nisan 1915 tarihi, Anadolu'nun hemen her köşesinde başlayan ve İstanbul'da o günün Devlet Başkanı'na yönelik suikasta kadar uzanan Ermeni terör ve tethişine karşı Osmanlı Devleti'nin tutuklamaları başlattığı tarihtir. Bu tarihin Ermeniler tarafından sürekli istismar edilmesinin asıl sebebi, daha sonra yaşanan Ermeni olaylarında elebaşılık yapacak olan kadronun tutuklanmış olmasıdır. Bu tutuklama ile belki de, Türklere yönelik olarak tarihin kaydedeceği en büyük katliamlardan birisi engellenmiştir. Aslında Ermenilerin sindiremediği durum budur.

I. Dünya Savaşı sırasında en küçük bir tereddüt göstermeden İtilaf Devletlerinin yanında yer alan Ermeniler tüm güçlerini Rusya'nın emrine vererek, gönüllü alayları teşkil etmişlerdir. (Metin Ayıışığı, a.g.e., s. 97) Osmanlı orduları cephede savaşırken, Ermeni çetelerinin Ruslarla iş birliği yaparak cephe gerisinde giriştikleri faaliyetler, devletler hukukuna göre "ihamet" kapsamında sayılıyordu. (Dış Politika Enstitüsü, **Dokuz Soru Cevapta Ermeni Sorunu**, Ank. 1989, s. 21)

Tarih sayfalarına bakıldığında; savaş bölgesinde oturan ve birliklerin hareketini engelleyen, karşı tarafa istihbarat sağlayan, yardım ve yataklık yapan ya da düşman ile birlikte onun safhında hareket eden hakların ve grupların cephe gerisine gönderildiği görülebilir. Sevk ve iskânın bir gayesi de sivil halkın savaştan zarar görmesini önlemektir.

Ermeni soykırım iddiaları tamamen hayal mahsulü ve propaganda maksatlı olduğu bilinmektedir. Ayrıca kimsenin görmek istemediği bir gerçek daha vardır; o da ölen Türklerin sayısıdır. Justin Mc Carthy bu konuda şunları belirtmektedir: “Ölü Ermeni sayısı ele alınırken, ölü Müslüman sayısını da göz önüne almalıyız. İstatistikler çoğunun Türk olduğu 2, 5 milyon Müslümanın da öldüğünü söylemektedir.

Ermenilerin yaşadığı 6 vilayette bir milyondan fazla Müslüman ölmüştür... Sivas ili savaş sınırları içinde değildi. Rus ordusu asla bu kadar içeri girmedi. Fakat Sivas'ta 180.000 Müslüman öldü. Aynı şey bütün Anadolu için geçerliydi.” (Justin Mc Carthy, “The Anatolian Arrmenians 1912-1922”, **Armenians in the Ottoman Empire and Modern Turkey (1912-1926)** Boğaziçi Üniv. İst. 1984, s. 23-25)

I. Dünya Savaşı'nda İmparatorluk toprakları içinde yaşayan Türk Nüfusun da önemli bir azalma saptanıyor. Belgelere göre Türk nüfusununda 2,5 milyon eksilme var. Bunun 550 bini cepheler de, diğerleri; 1.500.000 Müslüman yaşlı, kadın, çocuk Ermeniler tarafından katledilmiştir. İşte gerçek rakamlar bunlardır. Bu rakamlar üzerinde yerli yabancı tarafsız araştırmacılar birleşiyorlar.

Gerçekte Ermeni soykırımı olmadığı, tam tersine Doğu Anadolu'da yüz binlerce Türk insanının katledildiği malûm çevrelerce bilinmesine rağmen, genelde Avrupa ve Amerika'da Türk-Ermeni münasebetlerinin sosyal ve siyasi yönleri Türk kaynaklarına, özellikle de birinci el arşiv kaynaklarına dayandırılarak ortaya konulmadığı için, bugüne kadar çoğunlukla tek taraflı ve Türkler aleyhine eserler yayınlanmıştır. (Kamuran Gürün, **Ermeni Dosyası**, Türk Tarih Kurumu Yayını, Ank. 1983, s. 211)

Ermeni tehciri Meselesi günümüzde de güncelliğini koruyan önemli bir meseledir. Meseleye siyasi açıdan yaklaşıldığı sürece de gündemdeki yerini koruyarak sık sık önümüze gelecektir. Türkiye ise bu durum karşısında bilhassa dış politikasında tepkisiz tutumunu sürdürmeye devam etmektedir. Ne var ki, Türkiye'nin haklı sessizliği âdeta suçlu insanların sessiz kalışı gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Ermenilerin bu konudaki girişimlerine önlem alınmadığı için batıda soykırım iddialarının asılsızlığını ortaya koyan bilim adamlarının çoğu korkutma ve yıldırma neticesinde geri adım atmışlardır. (Metin Ayışığı, (2003), “Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü Osmanlı Arşivi Daire Başkanlığı'nda muhafaza edilen o dönemle ilgili binlerce orijinal belgenin katalogları hazırlanmış “Osmanlı Belgelerinde Ermeniler” adı altında (39) ciltlik muazzam bir arşiv belgesi kataloğu araştırmacıların hizmetine sunulmuştur. Osmanlı Arşivi dâhiliye Fonu'nda mevcut olan tehcir ile ilgili 272

belgeyi “Osmanlı Belgelerinde Ermeniler” adı altında transkrip ve orjinalleri ile beraber 1994 yılında yayınlanmıştır.”s. 96-97. Bunun en somut örneği Bernard Lewis olayında yaşanmıştır. Ermenilerin açtıkları dava sonucu kurgulu bir yargılamadan sonra Fransa’da mahkûm edildiğini biliyoruz”. (Metin Ayışığı, a.g.e., s. 97)

Tarih boyunca sayısız güç ve sürgün olayına maruz kalan Ermeniler, bunların hiçbirini gündeme getirmeden sadece 1915’te Osmanlı Devleti tarafından son derece haklı gerekçelerle göçe tabi tutulmalarını sözde soykırım adı ile sorun hâline getirmeleri maksatlı olup, Türkiye’nin bütünlüğünü bozmaya yönelik politikalarının bir ürünüdür. (Metin Ayışığı, a.g.e., s. 103) Batılı ülkelerin, Afrika’da, Orta Doğu’da, Balkanlar’da yaşanmakta olan gerçek anlamdaki soykırım hareketlerine seyirci kalarak, sözde Ermeni soykırımına sahip çıkmaları, bunun en iyi göstergesidir.

Tehcir uygulaması nedeniyle ki, Ermeni diasporası günümüzde bütün dikkatleri ülkemizin üzerine çekmiş, haksız ve dayanaksız olarak ulusumuz ve yurdumuz hedef hâline getirmeye çalışılmıştır. Hükmettiği her yere medeniyet, adalet ve kardeşlik sevgisi götüren bu ulus, ne yazık ki, siyasi arenada hedef tahtası hâline getirilmiştir. Anadolu’ya hükmeden bin yıllık Türk tarihine leke sürmek, insanlığa leke sürmektir. Bugün Türkleri suçlamaya çalışan başta Ermeniler olmak üzere pek çok topluluk var oluşunu bu millete borçludur. Bugün yeryüzünde yaşayan Ermenilerin çoğunluğu, bu ulus sayesinde yaşamaktadır. Ermeni filozofu Urfalı Matheus, yazmış olduğu vasiyetname isimli eserinde;

“Ermeni milleti tarih boyunca kadın kılığındaki eteklikli Rum milletinden eziyet çekmiştir. Türkler olmasaydı Rum milleti bize yaşamak şansı vermeyecekti. Melikşah bizim için bir babadır. Onun ölümü, Ermeni halkı için bir matem olmuştur “der.

Yine, bu konuda Ermeniler adına en yetkin ağızlardan birinin itirafına bakarsak;

1918-1919 yıllarında Ermenistan’ın ilk hükûmet başkanlığını yapan Katchaznoui, 1923’te Bükreş’teki Taşnak Partisi Kongresi’nde şunları söylüyordu: “Savaştan önce ve savaş sırasında Rus Çarlığı’na kayıtsız şartsız bağlandık. ”Denizden denize Ermenistan” hayalinin peşine düştük. Silahlı gönüllü birlikleri oluşturduk. Karşılıklı Müslüman ve Ermeni kırımları oldu. Ancak güç dengesi Türklerin lehineydi. Biz macera yaptık. Bunun yerine Türklerle anlaşsaydık, daha iyi ederdik. Oysa biz ne yaptık, silaha sarıldık, yıktık, katliam yaptık. Övünülecek hiçbir işimiz yok. Kendi dışımızda suçlu aramayalım. Evet, intihar etmeyi öneriyorum. Taşnak Partisi’nin artık yapacağı hiçbir şey yok. Partiyi dağıtalım. Bu kararı almazsak, gelecekte bizi onursuzluk bekliyor.”

Bugün dünya kamuoyunda bizleri yargılamakla uğraşan Batı dünyası, kendi tarihlerindeki karanlık sayfaları unutturmak için başka milletleri suçlamak

çabası içine girmiştir. Belgeden, bilgiden, gerçeklerden uzak bir şekilde suçlanan Türk milletinin tarih önünde veremeyeceği hiçbir hesabı olmaması, olmayacaktır da.

Tarihî bir konuda karar vermek siyasilerin değil, tarihçilerin araştırmacıların ve bilim adamlarının işidir. Oy kaygısıyla, siyasi çıkar hesabıyla bir milleti yargılamak, insanlık suçu işlemektir. Bu konuyu tarihçilere bırakmak gerekir.

Asılsız soykırım iddiaları; Türk milletini karalamak dünya kamuoyunda küçük düşürmek ve sinsî Ermeni emellerini gerçekleştirmek için ortaya atılmıştır. Ölü doğan Sevr'in hortlaması, Vatikan'ın hayallerinin gerçekleştirilmesi, Hristiyan dünyasının rüyasına kavuşmasıdır. Ancak unutulmasın ki bu millet, en zor zamanda yedi düvele karşı İstiklal Savaşı vermiş bir millettir. Bugün Ermeni diasporası AB ve Hristiyan dünyasını yanına alarak "4T" formülünü uygulamaya sokmaya çalışmaktadır. Ancak (Tanıtma, Tanıma, Tazminat ve Toprak) olarak ileri sürülen bu istekler, boş bir hayalden öte değildir.

Bugün Türk milletini ve tarihini karalamaya çalışanlara seslenmek gerekir. Çok değil, bundan sadece 90-95 yıl öncesine gidiniz, kimlere hizmet ettiğinizi görünüz. Bugün Ermenilerin yaptığı gibi yalan iddialarla dünya kamuoyunu aldatmak hem dünyaya karşı, hem de insanlığa karşı suç işlemektir.

KAYNAKÇA

Abdurrahman Çaycı, "Türk-Ermeni İlişkilerindeki Gerçekler" **Türkiye'nin Sorunları Sempozyumu** Hacettepe Üniv. Atatürk İlk. ve İnk. T. Ent. Ank.

Ahmet Emin Yalman, **Yakın Tarihte Gördüklerim ve Geçirdiklerim**, 1888-1922, İst. 1977, C. I.

Aslan Gündüz, **Milletlerarası Hukuk Temel Belgeler Örnek Kararlar**, İst. Beta 1998.

Azmi Süslü, **Ermeniler ve 1915 Tehcir Olayı**, Van, 1990.

BOA, DH. ŞFR. No: 54/308. 143.

Cengiz Başak "Ermeni Soykırım İddiaları ve Uluslararası Kriterler", **Türk-Ermeni İlişkileri**, Ank., 2003, Nobel Yay.

Dış Politika Enstitüsü, **Dokuz Soru Cevapta Ermeni Sorunu**, Ank. 1989.

Esat Uras, **Tarihte Ermeniler ve Ermeni Meselesi**, İst. 1987, Belge Yay.

Halil Metin, **Türkiye'nin Siyasi Tarihinde Ermeniler ve Ermeni Olayları**, MEB. Yay. Ank. 1997.

Harry Scott Gibbons, **Kıbrıs'ta Soykırım**, Ank. 2003, Özyurt Matbası.

İlber Ortaylı, "Soykırım İddialarının Arkasındaki Gerçekler Ermeniler Neden Göç Etmeye Zorlandı" **Popüler Tarih**, Sayı: 8, Ocak 2001.

Justin Mc Carthy, "The Anatolian Armenians 1912-1922", **Armenians in the Ottoman Empire and Modern Türkiye (1912-1926)** Boğaziçi Univ. İst. 1984.

Kamuran Gürün **Ermeni Dosyası**, Türk Tarih Kurumu Yayını, Ank. 1983.

Metin Ayışığı, **Belgelerin Işığında Ermeni Meselesi Semineri**, 2003 Balıkesir.

Orhan Çekiç, **Günaydın Marmara, Ermeni Meselesi Özel Sayısı**, Nisan 2004.

Osman Ulugay, **Amerikan Basımında Türk Kurtuluş Savaşı**, Özel Yay. İst. 1974, Orhan Çekiç.

Takvim-i Vakayi, 19 Mayıs 1331.

Un Doc. A/51/10. **Report of the International Law Commission of the Work of Hs. Forty Eight Session**, 6 May-26 July 1996.

UN Doc. PCNICC/1999/WGEC/RT. 3 **Discussion Paper Proposed by the Coordinator, Suggested Comments Relating to the Crime of Genocide.**

Yearbook of UN 1991, Vol. 1. 2239 th. Meeting, s. 215, para. 9.

Yusuf Hikmet Bayur, **Türk İnkılabı Tarihi**, Cilt: II, III. Ank. TTK. 1991.